

Arbejders Arbejde. Derfor maa man have Klarhed over, hvorvidt al Ret til at hævde sin egen Eksistens er ophørt, naar disse Kontrakter, som her foreskrives, er underkrevne.

Vi har i Udvalget søgt at faa at vide, hvordan man har ordnet denne Sag i andre Lande. Vi havde, da Udvalget sluttede sit Arbejde, kun faaet Svar fra de to skandinaviske Lande. I Sverige har man kun nogle enkelte Bestemmelser, der nærmest maa opfattes som Sikringsbestemmelser for de unge Mennesker; nogen Lærlingelov har man ikke. I Norge har man en Haandværkerlov med nogle Beskyttelsesparagraffer, men Kontrakter har man ikke.

Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Flertallet vedbliver at hævde den forældede Ordning, som i Virkeligheden selve Udviklingen har overflødiggjort. Hvis man lod Parterne forhandle sig til Rette, som man gør i mange andre Spørgsmaal, vilde man opnaa de bedste Arbejdsforhold. Men efter at den højtærede Minister har talt, kan jeg for mit Vedkommende ganske opgive Haabet om, at det er muligt at faa en tidssvarende Ordning; og saa er Bestemmelsen om, at Loven kun skal gælde i 4 Aar, i Virkeligheden en af de bedste. Naar de 4 Aar er gaaet, er jeg overbevist om, at den Rigsdag, som da sidder, vil vedtage en Lov af en helt anden Beskaffenhed end den her foreslaaede. Naar vi ikke er kommet længere, end at der er delte Meninger om, hvorvidt Oplæringen bør foregaa under et Hustugtssystem, vil jeg ganske opgive Ævred. Hvis den paa-gældende Mester ikke kan oplyse sin Lærling om, hvorfor han skal have en saa god teoretisk og praktisk Uddannelse som muligt, saa nytter en Bestemmelse om, at Mesteren har Lov til endog ligefrem at slaa det ind i Hovedet paa Lærlingen, slet ikke. Saadanne forældede Bestemmelser burde ikke støttes af noget Parti her i Rigsdagen. Jeg har i øvrigt det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Kayser vil være den eneste, som efter sit Synspunkt paa hele Lærlingspørgsmaalet skulde kunne støtte en saadan Lovgivning som den, der her er foreslaaet.

For øvrigt staar det for mig saadan, at hvis Lønsørgsmaalet ikke bliver løst, faar man ingen Lærling, simpelt hen fordi det er komplet umuligt for dem og deres Familie at leve under de Forhold, som hidtil er blevet budt dem her i Landet. Der eksisterer neppe et Land, hvor Lærlingelønnen er saa daarlig som her. Den

højtærede Indenrigsminister mente, at dette Forhold vilde ordne sig ganske af sig selv, og sagde, at man var allerede nu inde paa en Forhandling om denne Sag. „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“ har afvist al Forhandling med de respektive Organisationer om den Sag. Det eneste, man har foretaget, er at rette en Henstilling til de forskellige Fag om at betale efter den af Arbejdsgiverforeningen opstillede Skala. Men Ministeren vil, hvis han vil undersøge Sagen, finde, at det er meget faa Arbejdsgivere, der betaler de Lønninger, der indeholdes i denne Henstilling. Der betales endnu kun en 3, 4, 5, 6, 7, maaske højst 10 Kr. om Ugen. Jeg vil gerne spørge det høje Ting: Er det en Betaling til en Arbejdskraft, som dog er under Udvikling fra det ene Aar til det andet og bliver bedre og bedre, og som paa Grund af Specialuddannelsen er i Stand til, navnlig i de to sidste Aar, at udføre et Arbejde, som er fuldt tilfredsstillende for den paa-gældende Arbejdsgiver?

Det, denne Lov vil støtte, det er, at hele Fordelen fremdeles bliver Mesterens, medens den unge Arbejder kun faar en forsvindende Brøkdel af det, som tilkommer ham, i Løn. Forleden Dag, da jeg gik herind i Rigsdagen, saa jeg to unge Mennesker paa en 17—18 Aar staa her udenfor i Færd med at nedtage et Stakit. Jeg ved, at det Arbejde, det drejer sig om, koster saadant noget som en 8 000 Kr.; jeg ved ikke, hvad det koster at nedtage dette Stakit. Men jeg nævner dette blot for at pege paa, at disse unge Mennesker kan udføre et saadant Arbejde lige saa godt som en voksen Arbejder. Og saaledes er det gennemgaaende i alle Forhold. Derfor er det ret naturligt, at Lønsørgsmaalets Ordning bliver det afgørende for de unge Mennesker, som kunde have Lyst til at uddanne sig til Haandværkere eller lære dette eller hint Industrifag; og jeg vil meget henstille til den højtærede Indenrigsminister, at Kontrakterne, naar de nu bliver udarbejdet, bliver affattet paa en saadan Maade, at Arbejdsgiverne ikke selv kan fastsætte Lønningsbestemmelserne, men maa overlade dette til Organisationerne, saaledes at de, som er bedst kendt med Forholdene indenfor de forskellige Fag, ogsaa faar Medbestemmelsesret paa dette Omraade.

Jensen (Broby): Jeg skal ikke sinke denne Sags Behandling i mange Minutter. Jeg vil kun i Overensstemmelse med mit Partis Ordfører (J. C. A. Larsen) anbefale